

SIMONA ARNSTET

Srce kao ulog

Prevela
Marija Popović

■ Laguna ■

Naslov originala

Simona Ahrnstedt

MED HJÄRTAT SOM INSATS

Copyright © Simona Ahrnstedt 2020

Translation copyright © 2022 za srpsko izdanje, LAGUNA

**Srce
kao ulog**

Sam Amini je značajno pogledao svoj roleks. Potom je podjednako značajno pogledao zidni sat iza recepcijskog pulta. Mrzi da čeka, a već je prošlo deset minuta od dogovorenog vremena.

„Uskoro stiže“, rekla je recepcionerka koja se predstavila kao Juhana shvativši njegov pogled.

„Hvala.“ Sam se osvrnuo po recepciji preduzeća *Lodestar sekjuriti*. Ponovo. Soba bez prozora je anonimna. Mogao bi se lako nalaziti i u revizorskoj kući, ali *Lodestar* u Kungsholmenu u Stokholmu najbolje je privatno preduzeće za obezbeđenje u Švedskoj. Zapošljavaju samo bivša vojna lica i policajce. Juhana sa svojim tihim, ljubaznim glasom verovatno bi znala da ga ubije na deset različitih načina. Tu se dolazi kada čovek ima probleme. A Sam ih ima.

Velike probleme.

Sam je još jednom pogledao na sat. Ustao je. Seo. Juhana mu je uputila dražestan ali odlučan pogled koji je ukazao na to da smeta i da bi trebalo da prestane. Sam je uzeo jedne poslovne novine sa obližnjeg stola. Lice sa prve stranice izgleda poznato, Douglas Ankarkruna. Nekadašnji Samov poslovni partner i ortak. Sam se nasmešio kada se prisetio. Stvarno su bili sasvim

divlji, Douglas i on. Učili su, provodili su se i zajedno su otvorili svoje prvo preduzeće. Ludi vizionari, tako su se nadmeno nazivali po intervjuima i saopštenjima za štampu. Većina novinara je smatrala da su stvarno ljudi.

„Zdravo, Same. Oprosti što si morao da sačekaš. Imali smo hitan problem u Iraku“, rekao je Tom Leksington, koji je prišao do recepcije i pružio ruku.

Sam je ostavio novine. „Nema problema.“ Čak i on je shvatao da su hitni problemi u Iraku važniji od jednog nespokojnog hotelijerskog magnata. Ustao je i rukovali su se. Sam je razgovarao s Tomom telefonom, ali ovo je prvi put da su se sreli. Tom Leksington je impresivan muškarac. Tamnokos i veoma plećat. Najbolji u branši, prema Samovom prijatelju i mentoru, finansijeru Davidu Hamaru. To Samu savršeno odgovara jer više voli da radi s najboljima.

Tom mu je pokazao da uđe u kancelariju za sastanke. Prozorska okna su tonirana, zidovi mat sivi i Sam bi se kladio da je čitava kancelarija neosvojiva. Tom Leksington tako radi, kažu svi koje je Sam pitao. U oblasti obezbeđenja ide korak dalje. Samu to ne smeta. Potrebne su mu ozbiljne osobe jer je izgleda dospeo u ozbiljnu nepriliku.

„Pa, Same Amini. Kako mogu da ti pomognem?“

Sam poseduje i vodi lanac hotela *Risponsibiliti*. Ima pet stotina zaposlenih i na udaru je. „Potreban mi je neko ko može da proceni moje aktuelno stanje bezbednosti.“

Tom se zavalio u stolicu, napravio prstima trougao u vazduhu i klimnuo glavom. Sam je pretpostavio da je Tom već pročitao sve informacije koje je dobio.

„A zašto dolaziš baš sada?“, pitao je Tom.

„Navikao sam se na to da nerviram ljude“, započeo je Sam. Ljude iritira još od kada je postao javna ličnost u svojim dvadesetim godinama. Tada je bio skandal-dečko koga su svi voleli da mrze i naučio je da se nosi sa svime što pišu o njemu. Sada

ga ništa ne dotiče. Ali ovo je drugačije. „Pojavile su se pretnje. Preduzeću. Meni.“

„Koja vrsta?“

„Preteći mejlovi. Ogromna aktivnost na internetu.“

Hotelska delatnost je znatno kompleksnija branša nego što ljudi misle. U principu bi trebalo da se jedan proizvod proda ljudima u čitavom svetu, pa potom da im se omogući da baš tamo otputuju. Samovi hoteli imaju zadovoljne goste i to se obično vidi po ocenama. Poslednje sedmice su pojedini hoteli u lancu hotela *Risponsibiliti* ipak dobili mnogo negativnih recenzija. To je očigledno sistematski napad. „Neki čudni incidenti“, dodao je.

Današnjim rukovodiocima preduzeća skoro automatski se upućuju pretnje, jednostavno je tako. Sam, koji je došao iz Irana kao izbeglica i angažuje se povodom budućnosti doseljeničke omladine, životne sredine i jednakosti među ljudima, dobija manje-više čudne pretnje skoro sve vreme. Zna da tome doprinosi to što Sam voli da bude i nadmen i uočljiv. Neki ljudi ne mogu podneti da čovek poput njega bude drzak i da izražava stavove o društvu. U svojoj glavi on je samo „Sam“ ili možda „Sam iz Akale“, ali za mnoge druge on je uvreda. Samo zbog toga kako izgleda. To ume da bude iscrpljujuće.

„Deluje drugačije“, dodao je. „Kao da se odvija organizovana kampanja.“

Sam se uvek oslanja na svoj instinkt, i kada je juče dobio mejl o tome da „bi neko trebalo da te raspори, ti prokleti Arapine“ i jutros jedan o tome da „bi trebalo da izgoriš unutra“, odlučio je da više ne čeka.

„Pre neki dan se jedan auto zaletео pravo u mene, ne znam da li je to bila uobrazilja.“

Tom je slušao.

„Imao sam i nekoliko poziva. O tome da se čuvam, da će me upucati ako me vide na ulici. Ali ipak je najgore to što su pretili i mojoj mami.“

Mama je juče zvala Sama i rekla da je dobila SMS poruku u kojoj stoji da je njen sin gamad i da bi trebalo da bude ubijen. Samu je teško pao strah koji je čuo u Azitinom glasu. Lično je i dalje osećao uglavnom ljutnju.

„Možemo to da istražimo. Jesi li razgovarao s policijom?“, pitao je Tom.

„Prijavili smo. Ništa se nije dogodilo.“ Sam uopšte nije imao snage da bude ogorčen. Njegovo poverenje u policiju se raspalo kada je imao devetnaest godina i nikada se nije ponovo uspostavilo.

„Da, najčešće je tako, nažalost. Da budem iskren, ako si bogat, imaš još manje šanse za preventivnu pomoć. Računaju da imaš sredstava da to sam središ. Oni bi ovo poricali, ali tako je. Moraš da budeš poprilično polomljen da policija ne ostavi tvoju prijavu na dnu gomile.“

„A ja bih najradije izbegao da budem polomljen. Sačuvao sam sve pretnje koje sam dobio.“

„Šta misliš ko to može biti?“, pitao je Tom.

Sam je, naravno, razmišljao o tome. „Ako ne grešim, onda su to desničarski ekstremisti.“ Mnogo se svađaju s njim, mrze ga zbog svega, zbog samog njegovog bića. Organizuju se i redovno obaraju ocene njegovih hotela na različitim sajtovima, vode kampanje mržnje na društvenim mrežama i u *Flešbeku*. On obično ne mari za to i pokušava da živi normalno, ali prvi put se dešava u toliko velikoj meri.

„Bio sam prilično uočljiv u poslednje vreme, otkazali smo jedan skup koji je trebalo da održi poznati švedski ekstremno desničarski političar. Žalio se na *Tviteru*, pretpostavljam da ih je to izazvalo. I ne znam da li si pročitao, ali treba da otvorimo jedan veliki hotel, *Luks pored Melarena*, ovde u Stokholmu. Svesno smo tamo zaposlili mnogo ljudi koji su se tek doselili. Bilo je dosta priče o tom ulaganju.“

„Znam za to. Šta želiš od nas?“

„Delimično želim da znam koliko treba da se brinem, prvenstveno kad je reč o mom osoblju, delimično želim da imam nekoga s kim mogu da razgovaram o bezbednosti.“ *Risponibiliti* je veliki, krajnje je vreme da se uhvati ukoštac s tim. Ako se nešto desi njegovim zaposlenima, nekome za koga je odgovoran, ili ako to pogodi nekoga od njegovih gostiju ili njegovu mamu – hladni trnci prošli su mu duž kičme – onda ne bi mogao da živi sam sa sobom.

Tom je prešao prstom preko ekrana svog ajpeda. „Imao si ranije drugu firmu za obezbeđenje, vidim. Zašto dolaziš kod nas?“

Samu se sviđa ovaj čovek. Tom postavlja direktna pitanja i deluje kao da nesumnjivo zna šta radi. „Želim najbolje, a David Hamar je rekao da si ti. Drugi koje smo imali bili su sasvim u redu.“ Ako čovek voli dva metra duge planine mišića koje se nigde ne uklapaju.

„Imam par momaka koji mogu da odgovaraju“, rekao je Tom. „Poććemo sakupljanjem informacija. Biće obimno. Jer mi *jesmo* najbolji. I sve detaljno proveravamo.“

Tom Leksington ga je oštro i netremice pogledao. „Kažem to kako bi bilo jasno da ćemo pronaći sve. Čak i ono što možda ne želiš da nađemo.“

„U redu je“, odgovorio je Sam. Tomovi momci mogu da kopaju po njegovim poslovima koliko god žele.

„Onda nameravam ovako“, počeo je Tom.

Sam je podigao pogled, nakratko odsutan. Jedan pokret i jedna boja van kancelarije za sastanke okupirali su mu pažnju. Obično nije nefokusiran, ali postoje neke stvari na koje uvek reaguje, uprkos tome što je prošlo baš mnogo godina.

Nazreo je jednu glavu s plavom kosom, baš sa onom posebnom nijansom svetle boje koju nikada nije video kod neke druge žene.

Mora da je uobrazio. Dešava se ponekad. Da umisli da je vidi. Ali nikada ne bude ona, uvek bude neka druga osoba.

Međutim, ovoga puta zaista jeste ona.

Prvi put nakon petnaest godina Sam nije uobrazio. Jeste ona i tu je.

Potpuno mirno sedi. Tihi glas Toma Leksingtona nestaje. Sam netremično zuri, a sećanja ga preplavljaju. Histerični plač. Tužbe i nečuvena izdaja. Sve ono od čega se nikada nije oporavio. Kao da vidi policijsko svetlo kako trepće u prolećnoj noći, u ustima oseća ukus tinejdžerskog pijanstva. Ponovo preživljava podrugljive poglede i sva ona osećanja za koja se zakleo da ih nikada više neće osetiti.

„Same?“

Tomov glas zvuči kao da dopire iz dugog tunela. Samove slepoočnice počinju da pulsiraju, tutnji mu u ušima. Primorava sebe da diše. Da se smiri. Na trenutak se vratio u tu noć. Skoro da je čuo vrisak.

Pokazao je kroz prozor kancelarije za sastanke. „Radi li ona ovde?“, upitao je, trudeći se da zvuči ravnodušno.

Tom je pratio njegov pogled. „Moja desna ruka.“ Tomov glas je opušten, ali Sam je u njemu začuo pitanje.

Sam se nakašljao i pogledao Toma prividno pribrano. „Dakle?“ Zvučalo je neverovatno. Desi Dikson. U firmi za obezbeđenje. Mora da radi nešto u administraciji?

„Ona spada u moje najbolje operativce“, rekao je Tom.

Sam je zurio u Toma kao da mu je čovek upravo saopštio da će skočiti kroz prozor i poleteti. Sam bi možda mogao da poveruje da Desi radi u kadrovskoj ili pravnoj službi. Ali kao operativac? Njegovo srce je pumpalo kao parna lokomotiva koja juri. To je sudbina. Mora da je to. Ali šta to znači?

„Radi li ona ovo o čemu smo upravo pričali? Detaljnu proveru?“

„Apsolutno, ali...“

„Mogu li nju da dobijem?“, rekao je bez razmišljanja. Da je razmišljao, ne bi, naravno, pitao da dobije Desi. Da je

razmišljao, ustao bi i otišao odatle. Ne bi tražio da radi sa ženom koja mu je uništila mladost. Ali reči su izostale.

„Ne znam tačno...“

Sam ispituje pogledom velikog šefa za bezbednost, brzo ga čita, manipuliše njim skoro podjednako lako. „Zar nije dobra?“

Tomovo lice se trglo kao da ga je Sam zviznuo. „Svi moji zaposleni su dobri“, kratko je rekao.

„Ali?“

„Ona je *veoma* dobra.“

Naravno. Sam je ponovo pogledao ka plavokosoj glavi. Desi je uvek blistala u svemu što radi. U školi. Sportu. Lomljenju srca. „Onda želim nju.“ Sada je bio siguran. *Želi* da Desi prođe kroz njegovo preduzeće, da radi za njega, da vidi šta je postigao. Onda će možda dobiti svoju... svoju... šta? Ne zna tačno. Svoju osvetu? Završiće s tim?

„Jesi li siguran?“, pitao je Tom.

Bože, da, pomislio je Sam bez trunke sumnje. Ali samo je klimnuo glavom, znao je da bi glas mogao da ga oda.

Desi. Da baš na nju naleti ovde. Prokleta ironično.

„Da, želim“, rekao je potom odmerenim i opuštenim glasom. „Zaista želim.“

Da, neprestano je razmišljao. Ostao je nepomičan poput planinskog masiva dok je potiskivao svako osećanje.

Da!

Ne!

Desi Dikson je brzo spustila glavu iza ekrana računara i pokušavala da se pretvara da to nije ništa. Zna, međutim, da nije pogrešila. Poznaje tog tamnokosog visokog muškarca koji zuri u nju kroz prozor kancelarije za sastanke.

Jeste *on*.

Desi je nastavila da se krije iza računara, jer šta bi inače trebalo da uradi?

Počelo je tako što je osetila kao da je nešto peče u čelo. Skoro kao laserski zrak. Svi Desini instinkti i refleksi, sve ono što ju je održalo u životu na nekim od najopasnijih mesta u svetu, upozoravali su je, pozivali je da odmah pobegne. No da li ih je poslušala, ogorčeno je razmišljala Desi dok se skrivala kao kukavica. Ma ne. Jer je u kancelariji i tu je na sigurnom. Ignorirala je signal za opasnost i umesto toga je čudeći se podigla glavu kako bi videla šta se dešava. I tamo je bio *on*.

Sam Amini.

Kao duh iz prošlosti.

Možda je trebalo da pretpostavi da će upravo taj dan biti kao u paklu. Neki dani su jednostavno takvi. U poslednje vreme ih

je sve više. Loši dani. Loše noći. Uspomene i tajne koje prete da pokuljaju. Mentalne barijere koje treba da puknu. Stvari koje je učinila i koje prete da će je sustići.

Počelo je zapravo još juče. Nakon dugog dana na poslu, posle mnogo papirologije, sastanaka i rešavanja problema, Desi je žurila na svoj prvi sastanak preko *Tindera*, na koji je čekala čitavu večnost. Sa jednim piscem stručnih knjiga. Piše iz senke biografije poznatih ličnosti i Desi je četovala sa njim dva dana. Mislila je da se sretnu kako bi se opustila i možda malo spavala s njim, da odagna deo tame i straha s kojima se bori od *onoga*. To je u svakom slučaju bio plan. Jedan prijatan stranac sa *Tindera*, šta bi moglo poći po zlu? Kada su četovali, delovao je razuman. Voli pivo IPA, da džogira i putuje. Sasvim uobičajeno. Baš zanimljivo. Ništa više nije ni tražila. Sreli su se u jednom hipsterskom pabu u Kungsholmenu, popili su koju čašu i bila je na ivici da ode s njim kući kada je otvorio usta i rekao: „A šta *Black Lives Matter*? Svi životi su valjda podjednako važni?“, dok su razgovarali o nečemu o čemu su oboje čitali na internetu.

Desi se ukočila, ali je pomislila da *možda* samo nije svestan.

„Da, tačno. Ali ako tako kažeš, ne misliš zaista tako“, ukazala je.

„Imam pravo na svoje mišljenje“, rekao je dok su mu nozdrve ogorčeno podrhtavale.

Desi se trudila da zvuči učtivo i pedagoški. „Apsolutno, ali to nije mišljenje koliko je vrednovanje, i to je usrano vrednovanje.“

„*Black Lives Matter* je preobraćeni rasizam. Više ne smeju da se brane beli ljudi?“ Njegove reči su zvučale defanzivno i na svoju sramotu Desi je morala da prizna da se tokom delića sekunde ipak pokolebala. Htela je da vode ljubav, htela je da izbegne sopstvene misli na trenutak, htela je da se oseća kao normalna, mlada žena bez trauma i krvavih tajni. Ali ne ide. Momak je mrcina i to mu je glasno rekla, pa je potom otišla odatle dok ju je vređao dobacujući joj da čovek očigledno ne

sme ništa da kaže u ovoj proklesoj politički korektnoj zemlji. Stigla je kući kasno, jer živi u Goshagi, skroz na Lidinguu, i odbila je da ide taksijem, tako da je uhvatila prvi metro, pa potom prevoz ka Lidinguu i bila je kod kuće posle ponoći. Spavala je loše, a tako je od... od *onog događaja*, onog užasa koji se dogodio prošle godine i uticao na nju mnogo više nego što je u početku verovala. Ali naravno da je tako. Ljudi su umrli.

Jutros je ustala rano, istrčala je krug od šest kilometara pored vode, radila je sklekove u dnevnoj sobi pa se potom brzo istuširala i sada je tu u kancelariji, oznojena i ne funkcioniše. Čak joj je i kosa otkazala poslušnost, koliko god da ju je fenirala, sređivala i podizala, i onda se pojavljuje Sam Amini. Poput pronicljivog, veoma plećatog i potpuno groznog podsećanja na njenu prošlost. Od svih ljudi morao je baš on tu sada da se pojavi. Sam, prvi muškarac koga je ikada volela. Sam koji ju je tako uništio da su joj bile potrebne godine da se oporavi.

Desi je ispravila leđa i popravila belu košulju. Podsetila se da je stručnjak za bezbednost. Nije više ranjiva i neiskusna devetnaestogodišnjakinja sa srcem na dlanu. Istrenirana je da se tuče, da puca i da se odbrani. Preživela je bombaše samoubice u Avganistanu, snajperiste u Somaliji i ratoborne ljude nabijene testosteronima u Švedskoj. Ne plaši se Sama niti osećanja koja je nekada davno probudio u njoj. Ne plaši se i ne oseća ništa. Nimalo. *Odabrala je* da samo tako sedi i da se skriva iza računara i izveštaja koji piše.

„Desire?“

Desi je podigla pogled od računara. Tom je nečujno prišao.

„Da, šefe?“ Desi se trudila da izgleda orno. Veoma joj se sviđa Tom, fantastičan je šef i ona je njegova desna ruka, prestolonaslednica i zamenica. Broj jedan na svim njenim listama jeste da se pokaže dostojna njegovog poverenja. Tom je takva ličnost; radi njega čovek želi da pruži sve od sebe. Desi je sama sebi obećala da će uskoro ispuniti njegova očekivanja. Samo je trebalo da radi na onom odvratnom događaju koji se desio

prošlog leta. Da nadvlada strah, uspomene i noćne more. I onda, naravno, mora da se postara da događaj nema daljih posledica, ni za nju niti za bilo koga drugog od onih koje voli. Duboko je udahnula. Ali onda, kada sve to završi, ponovo će imati svoje najbolje i najpouzdanije ja. I nikada, nikada više neće napraviti nijednu katastrofalnu grešku. Nikada više, tiho se zaklela sama sebi.

„Imaš li vremena?“, pitao je Tom.

Ispitivao ju je pogledom kao da vidi da nosi mutne tajne i pokušava da ih izlista. Tom ju je mnogo puta pitao kako je, ali je odgovarala da je sve u redu, da je dobro. Tom nije delovao baš ubeđen, i sad su bili nesigurni jedno u drugo.

Desi je pokušala da izvrdi. „Radim na ovoj analizi...“

Tom je prekida. „Imam novog klijenta koga želim da upoznaš. Pitao je za tebe.“

Nema sumnje na koga Tom misli. On i Sam su sedeli i razgovarali sigurno sat vremena u kancelariji za sastanke. Dva ozbiljna, tamnokosa muškarca sa borama među obrvama i opreznim govorom tela, a potom je Tom ustao i uputio se ka njoj.

„Mada...“, pokušala je i učinila nejasan pokret ka računaru.

„Dođi“, rekao je i okrenuo se na peti.

Tom je stari elitni vojnik, bivši kapetan u vojsci, i za Desi je poput refleksa da ga poslušaju.

Nevoljno je išla za Tomom, gledala je predele van toniranih prozora, vodu koja svetluca, različite delove grada koji čine Stockholm. Prošli su kroz kancelariju otvorenog tipa u kojoj su kolege sedele u odvojenim grupama i diskutovale o velikim i malim operacijama.

Lodestar se svake godine razvijao. Tu vrvi od kompetentnih ljudi. Ima dvadesetak osoba u kancelariji, ali najveći deo osoblja radi napolju, i u Švedskoj i u inostranstvu. Moglo bi se reći da je osoblje *Lodestara* elita elite. Muškarci i nekoliko žena, koji doslovno mogu biti poslani bilo gde i rešiti bilo šta. Ako želi da

i dalje briljira u takvoj konkurenciji, onda mora da se postara da učini ono što se traži. Desi gleda kolege Bašira i Isaka, koji su se upravo vratili iz Sirije, gde su oslobodili jednog kidnapovanog lekara. Juhana Skot je projurila pored nje da bi uzela kafu. Osim što radi na recepciji, ona je i njihov najistureniji pregovarač u talačkim situacijama. Žena koja vešto ume da se stopi s pozadinom, koja nikada ne skreće pažnju na sebe, ali spada u njihove najbolje operativce.

Desi se pitala da li iko od njenih kolega zna šta je uradila prošlog leta. Ne, verovatno ne znaju. Verovatno niko i ne sluti da je Desi učinila to što je učinila. Tom svako jutro posvećuje propovedanju reda i zakona, morala i integriteta. „Niko ne stoji iznad zakona“, obično ih je podsećao. To je zvezda vodilja *Lodestara*. „Preduzeća za obezbeđenje uvek su pod nadzorom. Niko ne sme da nađe nikakvo sranje u *Lodestaru*“, rekao je još prošle nedelje i dao otkaz jednom saradniku koji je učestvovao u ilegalnoj nabavci oružja. Nedelju pre toga dobio je otkaz jedan njihov telohranitelj koji je spavao s klijentom. Tomu uvek teško pada kada ne može da se osloni na svoje saradnike. Tom je jedan od najmoralnijih ljudi koje Desi poznaje. Ima dvoje dece koje voli iznad svega, ali reputacija *Lodestara* je njegova treća beba. Svi to znaju.

„Da li je sve u redu?“, pitao ju je Tom i još jednom je ispitivački pogledao. Shvatila je da mora da se sabere. Sve češće ju je proveravao tim upitnim izrazom lica.

„Apsolutno“, slagala je. Mrzi što ima tajne pred Tomom. Ali je bolje da on ne zna. Bolje za njega, bolje za firmu.

„Vrh. Ovo je Sam Amini“, rekao je Tom.

Kao da Desi ne zna tačno ko je ispred nje. Naterala je sebe da se susretne sa dobro poznatim očima, da vidi te oštre crte.

Uspomene su je preplavile kao bujica. Osećanja koja je sahranila, misli koje je prestala da misli. Ovo nije pametno. Odrasla je. Bili su tinejdžeri, trebalo je da ostavi to iza sebe. Da to zaboravi i pokopa.

Sam ju je posmatrao. Nemoguće je protumačiti ga, ali Desi je stručna za govor tela. Osvrnula se na deseti deo sekunde ili na nekoliko minuta, izgubila je predstavu o vremenu. S godinama su mu crte postale izraženije i zrelije, ali i oštrije i nepomirljivije. Ipak su joj toliko dobro poznate da joj je srce počelo nepravilno da kuca kao da kaže koliko je važno što su se Desi i Sam ponovo videli. Taj muškarac je, dok se pomerao u njoj, šaputao da će njih dvoje zauvek biti zajedno, da je voli, da je ona njegova, a on njen. Da bi je potom napustio na sve moguće načine, mentalno, duševno i fizički. Nije znala da neko može toliko da boli. Neko vreme je mislila da će ona umreti, skoro da je to priželjkivala, da izbegne toliki bol. Ljudi su to nazivali tinejdžerskom zaljubljenošću. „Budi srećna što si ga se oslobodila“, rekla je njena mama. „Proći će“, svi su govorili. I verovatno jeste prošlo. Tako je u svakom slučaju smatrala sve do sada.

Naterala je sebe da pusti naslon stolice i da gurne ruke u džepove svetloplavih pantalona. Sam nije pružio ruku pa nije ni ona. Da li ju je uopšte prepoznao? Ipak je prošlo mnogo godina od onog užasnog vikenda kada se čitav njen život razbio u paramparčad. I ona se promenila. Nije više ona devetnaestogodišnjakinja. Nije mlada, naivna i lakoverna. Brižljivo je samu sebe ponovo izgradila, postala je jača. Samouverenija. Nezavisnija. Sa popriličnim zidom oko sebe i svog srca. Neosvojiva kao tvrđava.

„A ovo je Desire Dikson. Kao što rekoh: spada u najbolje operativce u *Lodestaru*“, nastavio je Tom.

Samove oči su zasijale. Neznatan blesak koji može biti tek odraz lampe. Ali Desi je odmah znala. Sam je se seća. Dobro zna ko je ona i zašto su on i Tom tu ispred nje.

Sav vojni trening kroz koji je prošla i teške, zahtevne godine koje su izdržali samo najuporniji odavno su rastočili Desinu mržnju. Čovek ne može biti dobar operativac ako hoda unakolo i mrzi sebe kroz život. Mržnja je nebitno osećanje. Ona

obučava osoblje *Lodestara* da ne reaguju impulsivno, da ostanu mirni u stresnim situacijama, i lično je obično takva, uzdržana i analitična. No sada kao da ju je sva uobičajena promućurnost napustila. Kako Sam ima obraza da dođe i da traži da je vidi? Zar nije potrošio to pravo pre petnaest godina?

Pogledom je zahvatila istovremeno dobro poznate i nepoznate crte lica. Udahnula je njegov novi miris. Ranije je mirisao na sapun i prašak za pranje veša, sada miriše na skup afteršejv sa sandalovim drvetom i katranom. Tada je nosio isprane majice kratkih rukava i farmerke, sada nosi crn kao ugalj, rebrasto pleten džemper dugih rukava sa dugmićima na vratu, zlatni sat na ruci i crne kargo pantalone. Elegantno. Opušteno. A ona se bori sa uspomenu i pokušava da upravlja snagom sopstvenih osećanja. Nekada je Sama volela toliko da bi za njega skinula zvezde s neba. Bila je zaljubljena, glupa i sigurna da će njih dvoje zauvek biti zajedno.

Sada zna bolje.

Sam bi silno želeo da zna o čemu Desi upravo razmišlja. Lice joj je, međutim, bezizražajno. Sam uopšte ne vidi nikakva osećanja, samo bledu glatku kožu lica i nedokučiv pogled. Liči na sebe i u isto vreme ne liči, naravno. Petnaest godina je prošlo. Ista je, međutim, ta nežna koža koju je nekada satima mazio dok su spavali. Iste sive oči sa dugim tamnim trepavicama. Kosa bujna i plava, podignuta u čvrsto zategnut konjski rep. Seća se kakva je njena kosa među prstima i kada zarije šaku u nju. Ova smirenost ne liči na nju. Seća se koliko je dahtala kada joj je obuhvatao grudi svojom šakom ili kako je dlanom suzbijala vrisak kada bi je prstima dovodio do vrhunca. Nema nijednog traga od one mlade srećne devojčice koja je uvek mogla da mu izmami osmeh. Desi je izrasla u ozbiljnu ženu i to izbacuje Sama iz ravnoteže. Od svih karijera koje je Desi mogla da izabere – pravnica, lekarka, istraživačica – očigledno je postala vojno lice. Još uvek mu je teško da u to poveruje, a ne voli da bude izbačen iz ravnoteže. Uvek je, međutim, tako delovala na njega. Uticala je da se oseća kao da je na tankom ledu, izložen i ranjiv. Mislio je da su ta osećanja s godinama iščezla, da ga je petnaest godina promenilo, da je postao

nepokolebljiviji i samouvereniji, ali evo ih, opet su tu. Ta stara osećanja. Složena. Opasna.

„Sam razmišlja o promeni firme za obezbeđenje“, rekao je Tom i delovao je potpuno nesvestan ledenog raspoloženja. „Zainteresovan je za naš sigurnosni paket.“

Desi drži ruke duboko u džepovima pantalona. Da li ih stiska tamo unutra? Njega kao da je nešto pritislo preko grudnog koša.

Kako se Sam izvlačio iz nepovoljnog položaja u detinjstvu, dok se probijao iz siromaštva i od ljutog i frustriranog dečka iz predgrađa postajao uspešan preduzetnik u gradu, tako je radio i na samom sebi. Nakon nekoliko veoma divljih i dobro dokumentovanih godina u centru pažnje, planski je brusio oštre ivice mladosti. Kako je bivao stariji, postajao je sigurniji u samog sebe, u svoje pokretačke snage i mogućnosti. Bilo je mnogo profesora i savetnika tokom školovanja koji nisu verovali u njega. Mnogo ljudi koji su mu govorili da od takvih kao što je on nikada ništa neće biti, i mrzeo ih je jer im je verovao. Ali izvežbao je da se oslobodi svega toga.

Sam je pokušao da ženu ispred sebe prostudira objektivno i nepristrasno. Desi je lepa. Ne upadljivo, nikada nije bila takva, nego žena čijoj lepoti muškarac treba da se približi da bi je procenio, da bi video inteligentne oči i čulne usne. Nosi belu košulju uz sive pantalone, jednostavnu odeću koja skriva linije i obline kojih se Sam više nego dobro seća. Male zlatne minduše na ušnim resicama, ali nema nikakvog drugog nakita, nikakvog prstena.

„Potrebna mu je osoba koja može da napravi temeljnu procenu aktuelne bezbednosne situacije u njegovoj kompaniji“, nastavio je Tom.

Desi je klimnula glavom kao da pričaju o vremenu. Još uvek nije rekla ni reč, samo je slušala bez nekog većeg angažovanja. Zar ga se ne seća? Da li je to uopšte moguće?

„Uviđaš da smo se već sreli?“, nije mogao da ne pita.

Desi podiže dugu izvijenu obrvu.

„Možda me se ne sećaš?“, grubo je rekao. Dođavola, ipak je uspela da ga učini nesigurnim.

„Sećam te se.“ Glas je jasan i razgovetan. Taj sivi nedokučivi pogled.

Sam je tih godina pokušavao da je prati, iako to nikada ne bi priznao. Povremeno, najčešće kada je bio pijan ili tek ostavljen, tražio je Desi na internetu. Stalno nju, nikada neku drugu. Desi je ipak živela nevidljivim životom i shvatio je da više ništa ne zna o njoj. Na primer, nije znao da ona tu radi. Potiče iz više srednje klase. Imućni roditelji, koji su očekivali dobre ocene. Odrasla je sa ekonomskom sigurnošću i visokim društvenim statusom. Sve ono što je Samu nedostajalo. Kako li je dospela u *Lodestar*?

Sam ne vidi sebe kao osobu koja pretresa stvari. To nikuda ne vodi. Sama definicija pretresanja stvari jeste da se tu radi o besmislenim mislima. Sam ignoriše neprijatne ljude, tlačitelje ili privilegovane osobe koje smatraju da imaju pravo da kažu sve što misle. Odriče ih se ili ne mari za njih. Ta strategija uvek funkcioniše. Pijandure koje ga teraju da ide kući ili momke iz više klase koji nikada nisu morali da se brinu za to hoće li imati čime da plate kiriju sledećeg meseca. Osim Desi Dikson. Nju nikada nije znao da izignoriše. Prvu put kada je ugledao Desi, stao je čitav svet.

Upravo je hteo da se okrene Tomu i da mu kaže da to nije dobra ideja, kada je Tomov telefon zazvonio, besno i glasno.

„Dobro je što se već poznajete“, rekao je Tom zureći u ekran. „Preuzimaš li, Desire? Imam važan razgovor.“ Javio se na telefon, preko koga je verovatno pretio treći svetski rat, i nestao je dugim koracima dok je istovremeno mrmljao u slušalicu.

Sam i Desi su posmatrali jedno drugo. Podsetio se da su sada odrasli ljudi. On je rukovodilac kompanije, a ona je baš ono što mu je potrebno. Stručnjak za bezbednost.

Sam je stekao neprijatelje na svom klasnom putovanju kroz švedsko društvo. Osobe koje misle da je previše upadljiv, previše nadmen, previše. Nema sumnje da ima neprijatelje. Bilo bi naivno ne preduzimati mere bezbednosti. I koliko god da Sam nema poverenja u Desi privatno, ipak je uvek bila vešta u svemu što radi. Najpametnija u razredu. Munjevita u razmišljanjima. Uporna, jaka i vredna kao malo ko. Sam ne dovodi u pitanje njenu kompetentnost. Nesiguran je u sebe. Da li je baš pametno počinjati saradnju sa ženom koja ga je izdala i ponizila – i ostavila ožiljke koji još uvek postoje?

Proučavao je njeno mirno lice i setio se kako je baš sve bila okrenula protiv njega. Optužbe koje su sve uništile. Kako je bio skrhan zbog nje, kako su njeni roditelji ponižavali njegovu mamu. Sranje, skoro da je to zaboravio. Osetio je kako beskulja. Da li Desi uviđa koliko daleko je dogurao od tada? Da je sada uspešan? Sam skoro da se postideo zbog toga koliko želi da Desi dozna šta je postigao. Prevrće različite scenarije u glavi. Možda bi mogao malo da je koristi, potom da saopšti Tomu da to ne funkcioniše, da zamoli za nekog muškarca i tako bi to bilo gotovo?

„Da li je naša zajednička prošlost problem za tebe?“, pitao je i skoro da se nadao da će ona reći da jeste. Onda bi mogao da se fokusira na svoj primarni cilj: da dovede svoju firmu do većih uspeha i da njegovo osoblje i njegova mama budu bezbedni. Ne da gaca po bednoj močvari koja predstavlja njegovu mladost.

„Nimalo“, odgovorila je.

Glas joj je dublji nego što pamti. Nežniji, ali i opasniji, sa skrivenim tajnama.

Odjednom se nasmešila. Pokret mu je zapeo za oko. Ljubio je te usne sve dok ne bi bile otečene i crvene. Video je kako se zadržavaju na njemu. Dodirivao ih je prstima, voleo je što je donja dosta punija od gornje.

„Da li je ona problem za tebe?“, pitala je.

Desine sive oči su hladne, ali Sam je odjednom primetio ono što mu je bilo potrebno da donese odluku. Da je nije prostudirao veoma pažljivo, da nije stao veoma blizu, to bi mu promaklo. Ali sada je video. Krhotinu nesigurnosti. Nemir. Došao je do nje.

„Stvarno nije“, odgovorio je s lažnom nezabrinutošću.

„Pa dobro.“ Pogledala ga je. Kao da ga je izazivala. Nesigurnost je nestala bez traga i posmatrali su se kao dvoje kavgadžija u ringu. Vazduh među njima mogao bi se nožem seći.

„Moj asistent će ti poslati sve informacije“, kratko je rekao i malo se odmakao. Leo će morati ovo da preuzme. „Moram sada da idem, ali želim da se uhvatim ukoštac sa ovim brzo i efikasno. Sigurno ćeš se snaći sa ovim?“

Dve ružičaste fleke na vratu su je odale. Desi je uvek mrzela da se njena kompetentnost dovodi u pitanje jer je ona definiše.

„Naravno da ću se snaći“, odmereno je rekla.

Oko njih su se začuli zvuci iz kancelarije. Negde je Tom Leksington još uvek pričao preko telefona. Tu su trenutno samo on i Desi, zaključani u krugu nepoverenja i sećanja. Već se, naravno, pokajao. Ali neće se povući. Nikada više. I nikada zbog nje.

„Moraš da pronađeš svoj unutrašnji bes“, rekla je Desi jednoj od žena koje obučava. Drži kurs samoodbrane za šest novinarki u inostranstvu i to je njena stalna mantra. Da žene moraju da budu bolje u pronalaženju gneva u sebi i da moraju da znaju to da iskoriste prilikom odbrane. Gledajući ženu kako skuplja hrabrost za kontranapad, Desi je pomislila da je verovatno zbog toga i preživela ono što se desilo kada je imala devetnaest godina. Zato što je na kraju pronašla sopstveni bes.

Nakon proslave rođendana, kada se sve rasturilo, Sam je nestao iz njenog života. Činjenica je da ga je Desi poslednji put videla ili razgovarala s njim kada je uguran u policijski auto tog petka uveče. Ostavljena je bez odgovora, uništena i slomljena. Do kraja godine išla je unaokolo kao zombi, uopšte se i ne seća kako je maturirala. Ceo letnji raspust su njeni roditelji molili, grdili i pretili. „Moraš nešto da uradiš, Desi“, plakala je mama kada Desi uopšte nije imala snage da izađe, a još manje da se angažuje u studiranju prava koje je upisala. „Kako možeš ovo da mi uradiš? Ti koja si uvek bila tako dobra?“

Istina je da je uvek bila poslušna i dobra, pomislila je Desi dok je posmatrala kako novinarke šutiraju prepone lutke koju

je postavila. Mošnice, vrat i oči su ranjive tačke kod muškog napadača i nijedna nije napustila njen kurs a da se nije usudila da ih napadne. Imala je devetnaest godina, ležala je ispod prekrivača u svojoj devojačkoj sobi u vili i jedva da je imala snage da živi. Tata se redovno peo do nje i govorio da mora da se sabere. Ali kako se to radi? Kako da se čovek sabere ako najradije želi da se povuče od svega? Bilo joj je potrebno skoro pola godine da izađe iz parališuće tuge. Ali onda joj je jednom palo na pamet da doručkuje kada je kuća bila prazna i videla je oglas u *Dnevnim novostima* u vezi s konkursom za upis u Oružane snage, i impulsivno je poslala prijavu već te nedelje. Ni dan-danas Desi ne može da kaže šta ju je navelo na taj korak. Možda je uticalo roditeljsko brbljanje ili je samo bila mnogo umorna od toga da sve vreme radi ono što se od nje očekuje. Možda je nesvesno shvatila da treba da nađe nešto što će je ponovo podići.

Dobro je prošla na prijemnom ispitu; položila je sve fizičke testove bez problema, bila je zdrava i imala je odličan vid. Očigledno je bila optimalan vojnik i jedno slomljeno srce nije to izmenilo. Ona, koja je plivala, vozila bicikl i bavila se sportom čitavog života, molila je da upadne u laku pešadiju, i tamo je i dospela. Setila se maminih i tatinih šokiranih lica kada im je pokazala pismo sa obaveštenjem o prijemu u Oružane snage.

„Šta misliš da treba da dokažeš?“, prasnuo je tata. On je advokat i polazio je od toga da treba da krene njegovim stopama. „Ti si devojka. Šta, hoćeš da pužiš po blatu sa mnogo muškaraca? Misliš li da će biti zabavno? Zar nisi dovoljno osramotila ovu porodicu?“

„Gde smo to pogrešili? Sve odbacuješ, šta će ljudi reći?“, žalila se mama.

Donekle i može da razume roditelje, pomislila je Desi dok je proučavala svoje učenice. „Lepo, Antonija“, pohvalila je devojkicu koja je upravo izvela dobar šut u lutkine prepone.

Antonija je morala da se bori da pronađe svoju agresivnost, u početku se smeđuljila i kikotala, ali sada se bori kao tigar. Malo stvari čini Desi srećnijom.

Nastavila je da daje instrukcije znojavim ženama koje vrište i šutiraju dok su joj uspomene navirale. Mama i tata su iste te godine imali velikih problema s njenom mlađom sestrom Patrisijom. Patrisija, dve godine mlađa od Desi i prerano sazrela, čas je bila agresivna i drska, a čas blistavo šarmanтна i razorno intenzivna. Nisu bili u stanju da se izbore sa još jednom neshvatljivom ćerkom koja stvara nevolje. Tata je zahtevao da se Desi opameti i pokuša s pravnim fakultetom, pa se potom vratio rešavanju problema sa Patrisijom. Ali Desi je prestala da čini bilo šta radi drugih. Nije htela da dopusti da ikada više neko dopre do nje kao što je Sam. Odlučno je spakovala torbe i odelila se od kuće da bi postala vojnik.

Dopalo joj se u Oružanim snagama više nego što je mislila. I *konačno* je počelo zaceljivanje rane. Nakon odsluženja vojnog roka učila je za oficira, ali više je volela vojnički život, pa se prijavila u specijalnu jedinicu u Karlsborju, što su njene starišine pozdravile.

I vreme dok je trajao vojni rok bilo je izazovno, a kamoli kad se našla u specijalnoj jedinici. Desi se prisetila toga uz osmeh. Verovatno je sreća što nije tačno znala koliko naporno će biti. Jedan dan je znao da se sastoji od skakanja padobranom iz aviona pravo u ledenu vodu, plivanja ka obali, potom duge vežbe pucanja koja je zaokružena planinarenjem – sve to sa teškim prtljagom. Nikakvi ustupci za niže, lakše ili manje jake žene. Obuka je od nje napravila stručnjaka u borbi prsa u prsa, nadziranju, tehnicu saslušanja, medicinskoj nezi i oružju. U principu se obučavala za tajnog agenta, pomislila je. To je bez sumnje najzahtevnije što je učinila u celom svom životu. Ali i to što je odrasla. Što joj je samosvest ojačala kada je uvidela da voli izazove, da podstiče samu sebe da nastavi uprkos tome što su telo i mozak uzvikivali da bi trebalo da odustane.

U specijalnoj jedinici je sve, baš sve poverljivo. Ona i drugi su se, primera radi, znali međusobno samo po kodnim imenima. Ona je bila Foksi. Ime koje joj se potajno dopada.

„Veoma dobro urađeno“, rekla je Desi kada je završila obuku toga dana. Izgrlile su se nakon svega i Desi je pospremila salu u teretani.

Kao jedna od retkih žena u svetu, Desi je postala elitni vojnik. Učestvovala je u tajnim operacijama i uradila je stvari koje će poneti sa sobom u grob. Švedski elitni vojnici – nazivaju se operativci – šalju se po čitavom svetu na različite zadatke. Tih godina je postala žena kakva je danas. Žena koja se sama snalazi. Iste godine kada je napunila trideset godina, uvidela je da možda želi da pokuša još nešto. Telo je podnelo mnogo udaraca, uvek ju je negde bolelo i počeo je da je zanima civilni život, nedostajali su joj tekuća, čista voda i mekani krevet. Nešto kasnije je napustila Oružane snage i počela je da radi za Toma Leksingtona i *Lodestar*. Švedski oficiri su traženi, naročito žene. Privatne kompanije za obezbeđenje eksplozivno rastu u Švedskoj iako ih javnost ne ceni previše. O Tomu i *Lodestaru* bilo je nekih sranja u novinama *Aftonbladet* pre nekoliko godina. Ali svi u branši poštuju Toma. Ima visok integritet, prati sve propise i između ostalog radi za Ministarstvo spoljnih poslova. On je pravi izbor.

Desi je uzela svoju flašu s vodom i ugasila je svetlo. Bila je telohraniteljka u Iraku, spasla je kidnapovane Šveđane na Maliju i izvršila je tajne operacije na mestima u svetu kojima je i bog rekao laku noć. Trebalo bi da može dobro da se nosi sa jednim švedskim hotelskim magnatom, pomislila je i ponovo povukla vrata teretane.

Sveže istuširana i sa tek isfeniranom, upletenom kosom, Desi je pokucala na vrata Tomove kancelarije. „Imaš li malo vremena?“

Tom joj je pokazao da uđe. Njegova kancelarija je puna fascikli i dokumenata. Jedan srebrni ram sa fotografijom njegove porodice stoji na stolu. Tom želi više vremena da provodi sa svojom ženom Ambrom i sa njihovo dvoje male dece. Ispričao je to Desi na jednom od njihovih zadataka. „Ne želim ovoliko da radim“, rekao je. „Život je kratak, čekao sam nekoga kao što si ti. Želim da ti preuzmeš.“ Od tada je obučava u svemu što ima veze s firmom i podstiče je da nastavi sa školovanjem i stekne veštine za vođenje kompanije.

Desi još uvek može da zaplače pri pomisli na ukazano poverenje. Žene koje traže potvrdu brzo nestaju iz vojske, čovek mora da pronade unutrašnju pokretačku snagu, i ona je to učinila. Vodi se time da bude najbolja, da bude deo tima i da obavi zadatke. Sada nema potrebu za potvrdom. Osim možda kad je reč o Tomu. Veoma ozbiljno shvata njegovu veru u nju, upisala je master za upravljanje poslovanjem, jedan razvojni program za šefove, i uključila se u sve što ima veze sa rukovođenjem. Studije su teške, pohađa ih vanredno, povrh posla, ali ne namerava da razočara Toma, jednostavno je tako.

„Kako ide?“, pitao je i pokazao joj da sedne.

„Uskoro sam gotova.“ Sredila je sve informacije koje je dobila od Samovog asistenta, mladića koji se zove Leopold Garbo. Obavila je uobičajene pretrage na društvenim mrežama, napravila listu potencijalnih pretnji i prioriternu listu mera.

„Desi, znam da je ovo zapravo ispod tvog kapaciteta. Ali možda ti je baš to potrebno?“ Posmatrao ju je. „Za promenu?“

Tom je obziran, ali Desi mrzi da bude posebno tretirana.

„Kakvu promenu?“, strogo je pitala.

Ali Tom nije popustio ni za milimetar. „Zabrinut sam za tebe. Nisi ista kao pre.“

„Odakle to?“, pitala je, mada je znala. Nije sasvim svoja.

„Ne mogu da imam zamenicu koja nije stabilna. Reci mi o čemu se radi.“

„Ali jesam stabilna“, uporna je.

Tom je izgledao kao hiljadu teških godina. „Šta se desilo prošlog leta?“

„Ništa“, slagala je.

U junu prošle godine ušla je u Tomovu kancelariju i dala je otkaz jer je morala da odradi nešto što bi moglo da ukalja *Lodestar*. Pre bi umrla nego što bi iznela firmu na loš glas. Pa je uprkos Tomovim protestima dala otkaz i otišla u Tursku, gde je oslobodila jednu kidnapovanu ženu. To nije sve. Važno... *Well*. Važno je i to da joj je ta krvava operacija ostavila ranu za čitav život.

„Ne spavam baš najbolje. Možda zbog prolećne svetlosti? Žao mi je, šefe, sabraću se.“

Videlo se da joj Tom ne veruje. Ponovo ju je zaposlio kada se vratila mesec dana kasnije, iznurena i iscrpljena. Od tada je, međutim, izgledao zamišljen i kao da nije siguran da li je doneo dobru odluku.

„Nije mi ništa“, odlučno je rekla.

Tom uopšte nije izgledao uvereno. Znao je da bude bolesno uporan. „Imamo ugovor s jednom terapeutkinjom, kao što znaš. Dobra je. Trebalo bi da razgovaraš s njom. Da razjasniš stvari.“

„Možda“, rekla je Desi, sasvim neubedljivo.

Tom je skupio obrve i prekrstio ruke ispred sebe. „Ozbiljno mislim. Ako se ovo nastavi, nas dvoje moramo obaviti jedan duži razgovor.“

„Koje 'ovo'?“

„Prekini. Bleda si, previše radiš, loše spavaš, nerviraš se.“

„Obećavam da ću danas otići kući rano, videću se sa ćerka-ma moje sestre, pa ću se potom naći s prijateljem. Idem tačno u pet. I spavaću.“

Ali nikad se neće desiti da ode da razgovara s nekim. Psiholozi joj baš i nisu omiljeni. Kao da bi *razgovor* pomogao u onome što se desilo.

„Dobro, porazgovaraćemo ponovo o tome, ti i ja. Postaraj se da središ san.“ Tom je pokazao glavom ka dokumentima koje je donela. „Ispričaj mi sad o Samu Aminiju. Je l' on za nas?“

S olakšanjem zbog toga što su promenili temu, Desi je počela da iznosi informacije. „Biografija: doseljenik prve generacije. Došao kao dete u Švedsku sa samohranom majkom iz Irana.“

„Znaš mu majku, je li?“

„Da. Azita Amini, vodi kompaniju koja se bavi biohemij-skim istraživanjem. Počela je od nule ovde u Švedskoj. Držala je cenjeni govor u radio-programu *Leto* prošle godine.“ Desi se dobro seća Azite. Žestoko se borila da ostvari svoje želje i brinula se za svog sina. Bila je besna na Desi zbog onoga što se desilo. Desi se uznemirila kad su je prožele uspomene, želeći da izađu na površinu.

„Ambra mi je pričala o tom govoru iz programa *Leto*“, rekao je Tom, i onda se nasmešio onako kako to radi kada pomene svoju suprugu.

Desi se uvek osećala pomalo neprijatno kada bi videla svog šefa u opuštenijem izdanju i kad bi pomislila koliko je zaljubljen, pa je zato brzo nastavila. „Sam je bio u jednom od onih ranih rijaliti programa. U kom je, inače, pobedio.“ Nikada nije gledala taj famozni rijaliti kada se prikazivao, ali nakon svog obimnog istraživanja sada je znala više nego što je želela. Protrčala je kroz jedan deo najgorih isečaka. Sam je pijančio dok se ne bi skroz napio, tetovirao se i imao je seks s nekoliko učesnica. U direktnom prenosu. Htela je da izgrebe rožnjače nakon što je to videla.

„Pribrao se posle toga“, napomenuo je Tom.

„Mhm.“ Niko nije verovao da će Sam Amini biti išta više od skandal-momka koji se izdržava od nedostojnih tezgija na festivalima i pojavljuje se u sve otrcanijim skandal-reportažama. Ali sve je iznenadio, uključujući i samog sebe, sudeći po jednom intervjuu u novinama *Današnja industrija*.

Desi je nastavila sa izveštavanjem. „Studirao je ekonomiju u Upsali, otvorio je preduzeće zajedno sa Doglasom Ankarkrunom i postao biznismen.“

„Ankarkrunom? Sećam se tog imena.“

„Momak iz Estermalmea, bogataškog porekla. Vodi nekoliko kafana po gradu, izlazio je par godina sa mlađom sestrom jedne od princezinih najboljih prijateljica.“ Takođe način da se postane poznat. U tim krugovima, međutim, deluje da su svi sa svima.

„Da li se nešto desilo između njega i Sama? Treba li malo bolje proveriti Ankarkrunu?“

I Desi je razmišljala o tome. „Ne znam. Zajedno su držali popularan restoran na Stureplanu. Potom je popularnost opala pa su se razišli. A Sam je otvorio kompaniju koju ima i danas – *Risponsibiliti*. Poslednjih godina preduzeće je prošlo put od malog aktera na tržištu hotela do prometa u milijardama, s hotelima po čitavom Severu. Svi su specijalizovani luksuzni hoteli, orijentisani na poštovanje klimatskog sporazuma i personalizovanu ponudu.“

Naziv *Risponsibiliti* je nadmen, pomislila je. Ali Sam je uvek bio takav – žestok i neustrašiv. „Preduzeću ide dobro, iako je imalo poteškoća. Hotelska branša je osetljiva u pogledu ponude i potražnje. Ali sve vreme se prilagođavao, nalazio je kreativna rešenja.“

„Je l' Ankarkruna uopšte više nije u toj priči?“, pitao se Tom.

„Nije.“ Ali nešto je žulja u vezi s tim kako su se Sam i taj Doglas Ankarkruna razišli.

„Drugo?“

„Bogati doseljenici uvek izazivaju mržnju ekstremne desnice. Od te kombinacije – bogat, uspešan i nije beo – načisto polude.“ Najčešće se radi o praznim mozgovima, znaju to i Tom i ona, ali se dešava da neko uspe da organizuje veću grupu i onda mogu da nanesu povredu. Vole nasilje i nasrcu na muškarce, žene i decu, bez prosuđivanja. „Može, naravno, biti

u pitanju i običan organizovani kriminal, onaj kojim svi u toj branši rizikuju da budu pogođeni.“ Stockholm ima nekoliko kriminalnih mreža koje pritiskaju kafanski i hotelski svet. Ako je Sam dospao u konflikt s nekim od njih, moglo bi biti baš loše. Zamislila je to i skoro da se nasmešila. Štošta se može reći o Samu Aminiju, ali ne i da je čovek koji odustaje.

„Osim toga, ne smemo zaboraviti da i Sam može biti kriminalac ili makar polukriminalac“, dodala je. Nije neuobičajeno da se ispostavi da novi klijenti nisu tako nevini kao što žele da nagoveste. U tom slučaju se dospeva u sasvim drugu situaciju. *Lodestar* ima ugovor i sa vladom i sa Ministarstvom spoljnih poslova, oni ne mogu da zastupaju kriminalce. To ne dolazi u obzir.

„U tom slučaju je podložan napadima i uceni. Moramo da uradimo detaljnu proveru njegove biografije.“

„Ja već tragam za informacijama na mračnom webu.“ To je dosadan posao i Desi mrzi taj tamni deo vebe, gde bujaju droge, prostitucija i kriminal, ali to mora da se odradi. Ako bude nekih sranja vezanih za Sama, ona zna da će ih pronaći.

Tom je izučavao materijal koji je raširila ispred njega. „Neke ozbiljne pretnje?“

„Da, šefe. Baš su zabrinjavajuće.“

Pokazala mu je par najgorih. „Ove su stigle kao SMS poruke, sa nepoznatog broja, koji ne može da se pronađe. U različitim prilikama.“

Muslimani su najgore štetočine koje imamo.

Kada mi preuzmemo, videćeš šta ćemo da radimo s takvima kao što si ti.

Izbošćemo tvoj jebeni arapski stomak.

Tom je čitao i mrštio se.

Desi je navikla da se oslanja na instinkte, i upravo su joj rekli da onaj ili oni koji stoje iza pretnji stvarno žele da naude Samu. „Potrebna su mi još dvadeset četiri sata.“